

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. N.**, narozený „X“, státní příslušnost Kazachstán,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Obor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. OAM-683/LE-05-P07-PD2-2006,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 27. 6. 2017 a ze dne 11. 10. 2017, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j. OAM-683/LE-05-P07-PD2-2006, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 53a odst. 4 a ust. § 17 odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné z důvodu, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, jak mu ukládá ust. § 2 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, čímž podle žalobce porušil ust. § 3 správního řádu. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že splňoval podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany, a že u něho a jeho rodiny trvaly důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu. Vedle toho žalobce namítal porušení čl. 2, 3, a 8 sdělení č. 209/1992 Sb., Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluvy“), neboť v případě návratu do Kazachstánu bude ohrožen jeho život, hrozí mu mučení a také dojde k porušení jeho práva na soukromý a rodinný život.

3. K věci dále žalobce uvedl, že v České republice žije od roku 2006, přičemž v roce 2011 byla jemu i jeho rodině udělena doplňková ochrana. Žalobce poukázal na skutečnost, že má tři manželky, 12 vlastních dětí a 1 adoptovanou dceru, přičemž všechny jeho děti mají jeho příjmení, žádné z nich neopustil, stará se o ně a dle svých možností je živí. Dvě z jeho dcer (rok narození „X“ a „X“) již mají své rodiny, české občanství a mají tři děti. Volný čas tráví s rodinou, především s dětmi, které vozí i na tréninky, aby jejich matky měly čas také pro sebe. Žalobce poukázal na skutečnost, že během výslechu, který se uskutečnil dne 13. 3. 2017, byly jeho odpovědi přijímány skepticky a bylo mu vyčteno, že jeho rodina pobírá sociální dávky, a on sám o sociální dávky nepožádal. Když při výslechu ukázal videa a fotografie z volnočasových aktivit nezletilých dětí, bylo mu sděleno, že takové aktivity by si neměl vzhledem k jeho finančním možnostem dovolit. Žalobce připustil, že v poslední době měl výdělků pouze z brigád, a proto jeho rodina požádala o pomoc státní orgány. K tomu žalobce doplnil, že když pracoval jako svářeč za 40 000 Kč měsíčně, tak se měli dobře, jeho zaměstnavatel však snižoval stavy, a tak ho propustili. V Ústeckém kraji je vyšší nezaměstnanost, nepodařilo se mu najít si práci a navíc se mu zhoršilo zdraví.
4. Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že se nezdržuje na adrese pobytu, a podivil se nad tím, že správní orgán dal přednost domněnkám jeho sousedů před jeho vlastní výpovědí a výpovědí jeho manželky R. G., s níž má tři děti (dvě mají české občanství a jedno je bez občanství). Žalobce zdůraznil, že má na území České republiky silné rodinné vazby a v případě jeho nuceného vycestování do Kazachstánu mu hrozí pronásledování, ponižování a mučení, přičemž jeho rodina ho nebude moci do země původu následovat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a popírá její oprávněnost, neboť námitky žalobce neprokazují, že porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný popsal dosavadní průběh správního řízení a zdůraznil, že žalobce v žalobě pouze zopakoval a dovysvětloval skutečnosti, které tvrdil již ve správním řízení, aniž by konkrétně uvedl, v čem spatřuje pochybení žalovaného. Žalovaný trval na tom, že v případě žalobce nastaly důvody pro odnětí doplňkové ochrany, přičemž své závěry logicky a rádě v napadeném rozhodnutí zdůvodnil. Žalovaný poukázal na dlouhodobé zahraniční cesty žalobce a upozornil, že žalobce se ani nepokoušel najít si novou práci v České republice, ačkoliv by pak mohl být v každodenním styku se svými dětmi a jejich matkami. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce si obstaral nový cestovní pas Kazachstánu, který i přes výzvy žalovaného dosud neodevzdal, a nadále ho užívá k cestám do zahraničí, ačkoliv má status doplňkové ochrany. Žalovaný podotkl, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezletilé děti žalobce a jejich matky jsou zcela odkázané na dávky státní sociální podpory a pomoci v hmotné nouzi, přičemž žalobce je veden na úřadu práce, který za něho hradí zdravotní pojištění, ačkoliv sám výdělků z brigád za účelem zdanění nepřiznal ani úřadu práce, ani finančnímu úřadu. Závěrem žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce nemá povědomí o vzdělání nezletilých dětí, doprovázení dětí do školy, vyzvedávání dětí ze školy, chození na třídní schůzky, řešení případných výchovných problémů, přípravy domácích úkolů a doučování, či o jejich zdravotním stavu. Žalovaný vyhodnotil, že žalobce se zásadním způsobem nepodílí na výchově a výživě nezletilých dětí a jejich matek, ani na jejich finančním zajištění a dalších potřebách. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Doplnění žaloby

6. V doplnění žaloby ze dne 27. 6. 2017, které bylo soudu doručeno dne 11. 7. 2017, žalobce uvedl, že žalovaný neobjasnil, proč časté cesty do zahraničí zcela vylučují jakékoliv zapojení žalobce do života nezletilých dětí a jejich matek, a jak z těchto cest vyplývá celková a jednoznačná lživost výpovědí učiněných žalobcem a jeho manželkami. Žalobce zopakoval, že se zapojuje do rodinného života v České republice, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné skutečnosti, které by jeho tvrzení vyvracely. Žalobce připomněl, že z výpovědí sousedů vyplývá, že se zapojuje do života svých dětí, neboť tito sousedé uvedli, že: „dochází s dětmi od jiné ženy“. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nemá povědomí o škole a mimoškolních aktivitách nezletilých dětí, neboť si je vědom vztahu svých dětí s jejich spolužáky a doprovází je například na doučování v integračním centru. Žalobce popřel, že by své omezené příjmy nevynakládal pro potřeby rodiny, neboť automobil jistě slouží pro potřeby rodiny, přičemž si ho nemohl pořídit ze sociálních dávek, a letenky také nehradí ze svého. Žalobce trval na tom, že si žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí protiřečí, když tvrdí, že své příjmy nevynakládá pro potřeby rodiny, a zároveň si je vědom toho, že vstupenky do aquaparku nemůže hradit ze sociálních dávek.
7. V podání označeném jako doplnění k žalobě ze dne 11. 10. 2017, které bylo soudu doručeno dne 12. 10. 2017, žalobce soudu zaslal kopii pracovní smlouvy ze dne 1. 9. 2017, která byla uzavřena na dobu neurčitou od 1. 9. 2017, a podle níž je žalobce zaměstnán jako řidič nákladního automobilu s měsíčním příjmem 12 000 Kč.

Posouzení věci soudem

8. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyjádřili konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené jim za tímto účelem soudem neuvedli, že na projednání věci trvají.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
11. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2011, č. j. OAM-683/LE-05-HA03-R2-2006, ev. č. „X“, byla žalobci podle ust. § 14b zákona o azylu udělena ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na dobu 36 měsíců doplňková ochrana, a zároveň bylo rozhodnuto o tom, že se žalobci podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu mezinárodní ochrana neuděluje. Rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, č. j. OAM-683/LE-05-HA08-PD1-2006, ev. č. „X“, byla žalobci podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana o dobu 24 měsíců.
12. Dne 13. 10. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení jemu udělené doplňkové ochrany na území České republiky. V žádosti uvedl, že žádá o prodloužení doplňkové ochrany, neboť se domnívá, že trvají důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena jeho nezletilým dětem. Žalobce poukázal na zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o stavu lidských práv v Kazachstánu za rok 2012 a zprávu Komise pro lidská práva z roku 2012, ze kterých vyplývá, že osoby bez státního občanství mají v Kazachstánu omezený přístup ke zdravotní péči, ke vzdělání a k zaměstnání. V případě nezletilých osob bez státního občanství pak bývají potíže i při získávání matričních dokladů.
13. V rámci svědecké výpovědi v řízení o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 9. 3. 2017 paní R. G. uvedla, že manžel s ní a dětmi navštívil před dvěma a půl lety Německo a Dánsko (pouze na 1 – 2 dny) a bez ní a dětí vycestoval asi před třemi či čtyřmi lety do Německa, Rakouska a Spojených arabských emirátů. Dále uvedla, že manžel s ní a dětmi sdílí společnou domácnost, vidí se každý den a každý třetí či čtvrtý den spí doma. Starší děti manžel doprovází minimálně jednou týdně na tréninky či s nimi jde do bazénu. S mladšími dětmi jde do McDonaldu nebo Dinoparku, podle toho, kam děti chtějí. V létě tam bývají pomalu každý den. Se starším synem se její manžel hodně baví o škole, a o životě. Když byl její manžel zaměstnaný, tak jí přispíval na děti asi 5 000 – 6 000 Kč měsíčně. V současné době jí dává 1 000 – 2 000 Kč, ale dávky, které pobírá od státu, jí stačí i na úhradu bydlení. Manžel chodí jíst k nim domů a občas má nějaký melouch. Svědkyně připustila, že její manžel tyto příjmy nepřiznává. K pediatrovi chodí s dětmi sama a chodí i na třídní schůzky. Dále doplnila, že syn nosí brýle.
14. V rámci svědecké výpovědi v řízení o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 9. 3. 2017 paní S. K. uvedla, že otec jejích dětí bez ní a dětí jezdil do Saudské Arábie, Rakouska, Německa a Dánska. Také před dvěma lety vykonal hadž. Ohledně sdílení společné domácnosti spolu s otcem jejích dětí uvedla, že otec jejích dětí má tři ženy, a tak to střídá. Za ní a dětmi chodí ale každý den. S dětmi se baví, sportují spolu, chodí do bazénu, na hřišti hrají fotbal, chodí do kina či na horolezeckou stěnu. Dále děti vozí na doučování do PPI. Když jsou s dětmi doma, tak je učí cviky na zesílení svalstva nebo jim dává Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

matematické příklady. Také spolu jí jako každá normální rodina. Otec jejích dětí pracoval jako svářeč, ale pak měl nemocné oči, a teď pracuje pouze v přechodných zaměstnáních. Měsíčně jí na děti přispívá 2 000 Kč. Náklady na bydlení hradí ze sociálních dávek. S jedním synem navštěvuje neurologa a s druhým synem navštěvuje kardiologa. Když o to otce dětí požádá, tak děti k lékaři doprovodí. Na třídní schůzky chodí sama, ale s dětmi se učí i jejich otec. Když bydleli v Neštěmicích, tak děti jejich otec vozil do školy, nyní mají školu kousek od domu, a tak je doprovází pouze, když u nich přenocuje, jinak je do školy doprovází sama.

15. V rámci svědecké výpovědi v řízení o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 9. 3. 2017 paní S. K. uvedla, že neví, zda otec její dcery někdy vycestoval z území České republiky, pouze ví, že jezdí do Prahy. Otec její dcery je navštěvuje každý den, někdy ráno, někdy večer. Chodí spolu na procházky, s dcerou si hraje nebo ji vykoupe. Také u nich 2-3x do týdne přespává. Svědkyně dále uvedla, že nezaznamenala, že by se princip těchto návštěv měnil. Nestalo se ani, že by na delší dobu odjel a nenavštěvoval ji. Na péči dcery přispívá tak, že jí kupuje dětské kaše. Pobírá příspěvky ze sociálky, ze kterých zajišťuje základní potřeby a výživu pro dceru. Náklady na bydlení činí 7 000 Kč, přičemž 5 500 Kč dostává ze sociálky a zbytek hradí otec její dcery. Neví, kde otec její dcery občas pracuje, neptá se ho na to. K pediatrovi dochází společně.
16. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 13. 3. 2017, který se na žádost žalobce provedl za přítomnosti tlumočníka v jazyce ruském, žalobce uvedl, že vidí každou svoji ženu a každé své dítě každý den, neboť žijí velmi blízko sebe a děti chodí do stejné školy. S dětmi chodí na tréninky a na plavání. Na otázku, jak se finančně podílí na zajištění potřeb svých dětí uvedl, že co vydělá, to rozdělí na tři díly a každé ženě dá něco. Finanční prostředky si vydělává, jeho ženy jsou na sociálních dávkách. Příjmy z brigád přiznával pro výpočet sociálních dávek. Ke zdravotnímu stavu svých dětí uvedl, že všechny jsou zdravé. S dětmi chodí k lékaři jejich matky, někdy je k lékaři odveze, ale k zubaři chodí s dětmi osobně, protože se děti bojí. Na třídních schůzkách byl asi 2-3x, moc tomu nerozuměl, a tak tam chodí jeho ženy. Dále uvedl, že se s dětmi učí, jak jejich matky, tak on, a děti vozí na zápasy a doučování. Sam navštěvuje každé úterý kurz českého jazyka. Ambasadu Kazachstánu od svého příchodu do České republiky nenavštívil ani kvůli sobě a ani kvůli svým dětem. V roce 2016 navštívil Dánsko, také jezdí do Rakouska, Německa, Polska a Maďarska na nákupy, byl v Saudské Arábii na pouti a s kamarády, kteří dělají logistiku v kamionové dopravě, byl na Slovensku. Mimo státy Evropské unie navštívil ještě Moskvu, chce se tam zeptat na vyšetření srdce, a Turecko, kde mu ukradli cestovní pas Kazachstánu. Druhý cestovní pas Kazachstánu mu poslal synovec před rokem. Nechal si ho udělat, protože na velvyslanectví Saudské Arábie, Číny a Turecka mu řekli, že na cizinecký pas České republiky nemůže vycestovat. Žalobce potvrdil, že cestuje každý měsíc, přičemž cesty jsou dlouhé měsíc, 20 dní či týden. V roce 2016 navštívil 5-6x Rusko, kde zůstával asi měsíc. V roce 2017 (výslech byl uskutečněn 13. 3. 2017) navštívil Rusko již dvakrát, a to vždy na 20 dní. Důvodem jeho cest do Ruska je práce a byznys – hledání práce. Firma Murager, která ho do Ruska poslala, mu hradí ubytování i letenky. Žalobce potvrdil, že tato ruská firma ho podporuje již dva roky. Snaží se rozjet prodejnu minivýroben uzenin. Firma ho poslala i do Dubaje, což zapomněl na začátku výsledku uvést. Žalobce byl poučen o skutečnosti, že jako držitel doplňkové ochrany není oprávněn disponovat cestovním dokladem Kazachstánu. Žalobce byl vyzván, aby jej do sedmi dnů Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovanému předložil. Zároveň byl žalobci odebrán cizinecký pas České republiky, neboť byl před koncem platnosti. I přes dlouhé zahraniční cesty se se ženami a dětmi žalobce vídá každý den, neboť si volají po skypu nebo whatsappu. Žalobce zdůraznil, že když pracuje, nemůže být se svými dětmi, ale věnuje jim všechnen volný čas. O děti se stará, nechodí otrhané, jsou syté, nežebrají. Aquapark, McDonald a další aktivity, které podniká se svými dětmi, nelze hradit ze sociálních dávek. To je důvod, proč lítá všude možně, aby vydělal více peněz. Závěrem žalobce uvedl, že nechce uvést další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v úvahu, nechce nic doložit na podporu svých tvrzení a využil svého práva ohledně zpětného přetlumočení otázek a odpovědí, k čemuž neměl žádné připomínky, ale pořídil si fotokopii protokolu.

17. Z fotokopie cizineckého pasu žalobce soud zjistil, že žalobce v době prodloužení doplňkové ochrany vycestoval mimo území Schengenského prostoru dne 28. 10. 2015 - návrat dne 22. 11. 2015, dne 2. 12. 2015 – návrat dne 30. 12. 2015, dne 17. 1. 2016 – návrat dne 15. 2. 2016, dne 26. 2. 2016 – návrat dne 11. 3. 2016, a dále vycestoval dne 20. 3. 2016, dne 19. 4. 2016, dne 14. 6. 2016 a dne 4. 8. 2016, přičemž v cizineckém pase není vyznačen návrat z těchto cest, a jako poslední je v cizineckém pase datum návratu dne 1. 11. 2016 bez vyznačení data odjezdu.
18. Správní orgán si dále vyžádal prověření místa pobytu žalobce od Policie České republiky, informaci o dávkách státní sociální podpory, dávkách v hmotné nouzi a evidenci žalobce a jeho žen mezi uchazeči o zaměstnání od úřadu práce, informaci Odboru sociálních věcí o funkčnosti vzájemných vztahů žalobce k nezletilým dětem a informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu (stav k říjnu 2016). S nashromážděnými podklady pro rozhodnutí byl žalobce v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu na vlastní žádost v jazyce ruském seznámen dne 3. 5. 2017. K nepředložení cestovního pasu Kazachstánu žalobce uvedl, že se domníval, že si jej má ponechat, když mu byl cizinecký pas České republiky odebrán. Žalobce byl opětovně poučen o tom, že má cestovní pas Kazachstánu do sedmi dnů žalované předložit. Žalobce se částečně seznámil s informací o Kazachstánu, dále se vyjadřovat nechtěl, a to ani ke zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce pouze doplnil, že v roce 2008 mu zemřel syn a všechny doklady k tomu odnesli na velvyslanectví. Jiné styky s velvyslanectvím Kazachstánu neměl. Do vydání napadeného rozhodnutí žalobce žalovanému cestovní pas Kazachstánu nepředložil.
19. Dle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
20. Dle ust. § 17a odst. 3 zákona o azylu se doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dále odejme, zanikne-li důvod, pro který byla udělena, a nebude-li shledán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro její ponechání.
21. Dle ust. § 53a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.

22. Dle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
23. Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav.
24. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu, a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný dále vycházel ze spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-683/LE-05-2006. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o prodloužení doplňkové ochrany žádá z důvodu, že trvají důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena jeho nezletilým dětem. Žalovaný si jako podklad svého rozhodnutí vyžádal další podklady (prověření místa pobytu, informace o dávkách státní sociální podpory a dávkách v hmotné nouzi, výpis z evidence úřadu práce, informace o funkčnosti vzájemných vztahů žalobce k nezletilým dětem a informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu).
25. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58 (dostupný na www.nssoud.cz), „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení doplňkové ochrany, řádně se vypořádal s články a zprávami, na které žalobce odkazoval ve své žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky doplňkové ochrany žalobce nesplňuje, neboť žalobci byla doplňková ochrana udělena výhradně za účelem sloučení rodiny, přičemž žalobce se již na výchově, výživě a finančním zabezpečení svých nezletilých dětí a jejich matek zásadně nepodílel, neboť většinu svého času trávil mimo území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Soud v rámci posuzování této námitky neposuzoval, zda v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005-49 (dostupný na www.nssoud.cz), „určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí správní orgán a podle ust. § 34 odst. 5 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.“ Zjištěný skutkový stav je však nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, přihlédl k podkladům žalobcem uvedených v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci prodloužení doplňkové ochrany nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku za nedůvodnou.
27. Soud přdestírá, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz).
28. Žalobce namítal, že splňuje podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany. Soud však po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že v předmětné věci se skutečně okolnosti, které vedly u žalobce k udělení doplňkové ochrany, změnily do té míry, že zanikl důvod, pro který byla udělena a následně jednou prodloužena.
29. Je to z toho důvodu, že v době, kdy žalobci byla udělena doplňková ochrana, a poté jednou prodloužena, se jednalo v případě žalobce o udělení doplňkové ochrany proto, že synovi žalobce (nezletilý A. N., narozený „X“, bez státní příslušnosti), jakož i dalším nezletilým dětem žalobce a jejich matkám, byla udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, případně podle ust. § 14b zákona o azylu, přičemž žalobce tehdy řádně pečoval o svoje nezletilé děti, které na něm byly vzhledem ke svému nízkému věku sociálně i materiálně závislé. Žalobci byla doplňková ochrana udělena výhradě proto, že doplňková ochrana byla udělena jeho nezletilým dětem a jejich matkám. Žalobci byla doplňková ochrana udělena za účelem sloučení rodiny, přičemž žalobce se o svou početnou rodinu řádně staral.
30. V době, kdy bylo rozhodováno o prodloužení doplňkové ochrany, tj. dne 11. 12. 2014, byla tedy situace žalobce úplně jiná, než je v současné době. Situace u žalobce se změnila, neboť podle své vlastní výpovědi cestoval v době prodloužení doplňkové ochrany často do zahraničí, a to každý měsíc, přičemž zahraniční cesty trvaly měsíc, 20 dní či týden. Žalobce také uvedl, že pobýval v roce 2016 často (asi 5-6x) v Rusku a zůstával tam asi měsíc. Podle cizineckého pasu České republiky začal žalobce podnikat dlouhé (měsíční či třítydenní) zahraniční cesty od října 2015. Přičemž od října 2015 do srpna 2016 tyto zahraniční cesty Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle cizineckého pasu České republiky podnikl osmkrát. Na tomto místě soud podotýká, že žalobce je i přes status doplňkové ochrany nadále držitelem cestovního pasu Kazachstánu, kde mu podle jeho vlastních slov hrozí nebezpečí, ačkoliv neměl problém si v zemi původu vyřídit nový cestovní pas Kazachstánu poté, co první pas Kazachstánu ztratil v Turecku. Cestovní pas Kazachstánu žalobce žalovanému ani přes opakovanou výzvu nepředložil. Situace žalobce se tedy změnila v tom, že se již řádně nestará o svou rodinu, neboť v případě častých zahraničních cest se své rodině nemůže věnovat s náležitou péčí a účastnit se řádné výchovy svých nezletilých dětí. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že pokud se nachází na území České republiky, tak se svými nezletilými dětmi tráví volný čas. Navíc nelze přehlédnout, že výpovědi matek nezletilých dětí žalobce jsou účelové, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, což potvrdil ve své výpovědi i sám žalobce, že žalobce podnikal dlouhé zahraniční cesty, přičemž ani jedna z matek jeho nezletilých dětí nevypověděla, že by žalobce byl dlouhodobě mimo území České republiky. Naopak paní S. K. uvedla, že nezaznamenala změnu návštěv a přespání žalobce u ní doma 2-3x do týdne, a nezaznamenala ani skutečnost, že by žalobce na delší dobu odjel a nenavštěvoval ji. Výpovědi matek nezletilých dětí žalobce bylo nutno vyhodnotit jako nevěrohodné.

31. K tomu soud konstatuje, že žalobce svoji rodinu v době prodloužení doplňkové ochrany nezajišťoval ani po finanční stránce, neboť matky jeho dětí s dětmi žalobce žily pouze z dávek státní sociální podpory a dávek hmotné nouze. Nastala tedy situace, kdy žalobce se již řádně nestaral o svou rodinu, nezajišťoval výživu a výchovu svých nezletilých dětí a neposkytoval své rodině ani finanční prostředky pro její živobytí, ačkoliv mu byla doplňková ochrana udělena výhradně za účelem sloučení rodiny.
32. Na tomto místě soud podotýká, že žalobce porušil podmínky statusu doplňkové ochrany, když si ponechal cestovní pas Kazachstánu, a následně si nechal po jeho ztrátě vystavit nový cestovní pas Kazachstánu, a to bez jakýchkoliv problémů, ačkoliv mu podle jeho vlastních slov hrozí v případě návratu do Kazachstánu vážné nebezpečí na životě a zdraví.
33. K námitce žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se čl. 8 Úmluvy, který zakotvuje právo na respektování rodinného a soukromého života, přičemž jeho vycestováním by došlo k porušení práv na rodinný a soukromý život, soud doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany či neprodloužení již udělené mezinárodní ochrany za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a po splnění podmínek v tomto zákoně uvedených by měl možnost získat status zákonně pobývající osoby na území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

34. Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.
35. S ohledem na shora uvedené a po prostudování dané věci soud konstatuje, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že pokud by žalobce pro účely získání pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musel opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu jeho nepřítomnosti by i nadále bylo postaráno o jeho nezletilé děti, a to primárně jejich matkami. Soud při této úvaze vyšel zejména ze samotného tvrzení žalobce, který často cestuje, přičemž o jeho děti se starají jejich matky. Dle soudu z této skutečnosti jednoznačně vyplývá, že matky nezletilých dětí žalobce by byly schopny i nadále se o jejich nezletilé děti v případě (dočasné) nepřítomnosti žalobce v České republice postarat.
36. Jinak řečeno – případné vycestování žalobce neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když to nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Případné kontakty s matkami svých nezletilých dětí a svými nezletilými dětmi, pokud by setrvaly na území České republiky, nebudou za stávající situace vyloučeny, neboť žalobce sám v případě častých zahraničních cest byl se svou početnou rodinou v kontaktu prostřednictvím sociálních sítí a telefonních služeb.
37. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobci nic nebrání ve vycestování do Kazachstánu a ze založených zpráv ve správním spise, s nimiž byl žalobce seznámen, a proti nimž neměl žádné výhrady, vyplynulo, že žalobci by žádné nebezpečí či újma při návratu do Kazachstánu nehrozila.
38. Za této situace má tedy soud za to, že žalobce již nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14b zákona o azylu a je zcela evidentní, že ani vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
39. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

40. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.
41. Pro úplnost soud uvádí, že v předmětném řízení nemohl přihlídnout k pracovní smlouvě žalobce, neboť v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Předmětná smlouva dokládající pracovní zařazení žalobce na území České republiky byla uzavřena dne 1. 9. 2017, tedy více než tři měsíce po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 12. listopadu 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.